

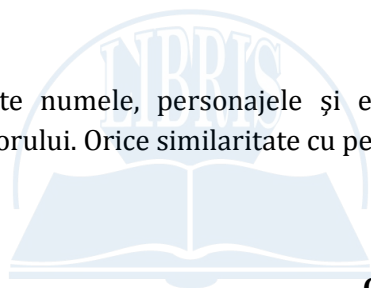
SERENADĂ ÎNTRERUPTĂ

Un roman de

DORINA STANCIU

Ție, Ion, din nou...

Te iubesc mai mult ca niciodată...

Toate numele, personajele și evenimentele incluse în cartea de față sunt produsul imaginației autorului. Orice similaritate cu personaje, organizații și evenimente reale este pur întâmplătoare.

Dorion E-Publishing

Copyright © 2012 by author în SUA

Toate drepturile rezervate autorului. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă, transmisă, copiată ilegal și pusă pe un computer, în orice format sau prin orice mijloace, fără aprobarea scrisă a editurii sau autorului.

PROLOG

Londra, 1989

Fiecare dintre pacienții săi avea ceva deosebit, de un interes malign, ceva care-i incita curiozitatea și-l determina să aștepte aproape nerăbdător următoarea întâlnire. Ceea ce-i făcea absolut fascinanți pentru interesul său de natură pur medicală era faptul că niciunul dintre ei nu era total rupt de realitate. Erau ființe umane doar parțial rătăcite pe meleaguri inexistente, create artificial de mințile lor captivant de alienate, iar el, doctorul psihiatru Andrew Evans, se străduia să le arate drumul înapoi spre lumea normală, o lume aparent sănătoasă mental - judecată după regulile de ea însăși stabilite. Nu era căsătorit și nu avea nicio altă pasiune ori hobby. Își făcea meseria cu răbdare și totală dedicație, extinzându-și mereu limitele la maxim, într-o dorință disperată de a evada de propriii monștri interni. Acei mici drăcușori ascunși în labirintul deosebit de complex al minții sale îi răvășeau din când în când ființa cu poftă nesănătoasă și chiar de-a dreptul scandaloase.

Și totuși, cel mai important lucru pentru doctorul Andrew Evans era că se simțea în control în prezența fiecăruia dintre pacienții săi.

Această adolescentă însă îi dădea fiori. Blondă natural, cu sclipiri cenușii în părul strâns cuminte într-o coadă lungă și groasă, părea ca desprinsă dintr-o icoană. "Cu siguranță are ochii albaștri precum cerul unei zile senine de vară", încercă să ghicească doctorul, într-o dispoziție poetică, "și probabil că e încă virgină."

Deschise dosarul viitoarei sale paciente și realizează în doar câteva clipe că aparențele înșală... cumplit de tare uneori... Ca în cazul de față! Citi grăbit, printre rânduri, povestea fetei, parcă bucurându-se de fiecare pas greșit pe care aceasta îl făcuse până acum. "Jos, cât mai jos în mocirlă", gândi Mr. Evans. "Cu cât mai jos, cu atât mai spectaculoasă vindecarea", își spuse el, într-un moment brusc de neprevăzută încredere în sine și în arta sa medicală.

Miss Lauren devenise mamă la numai șaisprezece ani și, cu sprijinul unei agenții internaționale, își dăduse copilul spre înfiere. Fetița sa micuță și drăgălașă adusese bucurie și fericire unei familii înstărite din California.

Un an întreg Miss Lauren reușise să se abțină de la a comite abateri majore de la lege. O perioadă de timp aproape sterilă din punct de vedere infracțional, cu doar un furt minor dintr-un boutique de cosmetice și o încercare de a poza ca adult într-un magazin de băuturi alcoolice. Până doar câteva luni în urmă, când **viața** îi trimisese un mesaj, pe cât de concret, pe atât de înfiorător: nu poți să te joci mereu cu focul și să nu te arzi într-o bună zi. Poate că norocul îți va surâde o dată, de două ori, dar nu de fiecare dată când greșești.

Întorcându-se târziu în noapte de la o petrecere la care plecase fără știrea și aprobarea părinților săi, fata luase în mașina sa trei prietene. Dornice de puțină emoție în viața lor plictisitoare de fete cuminți, ele se aventuraseră să intre pe autostradă nejustificat. Din nefericire, Miss Lauren avea permis de conducere de numai o lună și o cantitate considerabilă de alcool în sânge. Semnul "interzis" nu-i spusese nimic și fata intrase pe autostradă în sens invers, conducând nebunește. Accidentul fusese inevitabil. Toyota sa de teren se lovise frontal de o mașină Ford, mult mai mică. În urma impactului devastator, cei doi bărbați din Ford și toate cele trei prietene ale ei muriseră pe loc. Miss Lauren fusese singura care purtase centura de siguranță și, grație aceluia detaliu vital, singura supraviețuitoare. Își pierduse în schimb sânul stâng și odată cu el o bună parte din facultățile sale mintale. În lunile care urmaseră teribilului accident, Miss Lauren încercase deja să-și curme viața de două ori. Ea se afla acum sub supraveghere medicală, fiind suspectată de noi tentative de sinucidere.

La momentul întâlnirii sale programate cu doctorul Evans, talentul ei muzical părea a fi singurul lucru bun în ceea ce o privea. Mulți *connoisseurs* în domeniu o considerau "a real piano virtuoso".

Fierbând cu anticipație profesională, psihiatrul decise că era timpul să o cunoască pe micuța bestie și să înceapă să o îmblânzească.

-Miss Johns, fiți bună și invitați-o pe Miss Lauren în cabinetul meu, i se adresează protocolar doctorul Evans asistentei sale.

Etalând convenționalism și răceală demne de o adevărată regină, fata intră și se opri ostentativ în fața biroului său.

Așa cum îi era obiceiul cu toți noii săi pacienți, doctorul se ridică în picioare, îi întinse mâna și se prezintă.

-Miss Lauren, sunt doctor psihiatru Andrew Evans.

Fata îl privi cu ochii ei verzi, reci și ficși. Era, fără îndoială, frumoasă. Avea frumusețea primitivă, glacială a unei reptile rare, letale. Nu schiță nici cel mai mic gest că ar intenționa să-i strângă mâna, sau că, pentru o clipă, i-ar aproba atitudinea deschisă, binevoitoare. Dimpotrivă.

"Ce dracu' e în mintea ta? Abia aștept să descopăr", se surprinse medicul gândind.

-Sunt femeie, declară ea cu mândrie neprefăcută. Codul politeții vă dictează să așteptați să vă întind eu mâna mai întâi, continuă fata cu un surâs batjocoritor. Și apoi, doctor Evans, rosti ea arogantă, aplecându-și capul într-o parte și uitându-se la el de sus, cu nejustificată superioritate, nu-mi face nicio plăcere să fiu în cabinetul dumneavoastră. Am fost obligată să mă prezint pentru o evaluare.

-O evaluare din punct de vedere mental, specifică psihiatrul cu rigiditate.

-Da, răspunse ea sec, afișând o expresie severă, jignită.

-Miss Lauren, este ambianța biroului meu ceea ce îți displace, sau te nemulțumește de fapt motivul pentru care ești aici?

-Amândouă, replică ea prompt. Ei bine... ați putea să vă adăugați și propria persoană pe lista mea de neplăceri. Nimic personal, credeți-mă! E doar profesia dumneavoastră care mă scoate din sărite. Am fost trimisă la un doctor de nebuni. Veți fi psihiatrul meu. Asta înseamnă că veți încerca să aflați ce-i în mintea mea. Asta nu-i doar ceva care-mi displace. De fapt, găsesc situația asta de-a dreptul revoltătoare.

"Ar fi trebuit să îi anticipez comportamentul", își reproșă psihiatrul, dezaproband propria sa tehnică medicală adoptată până acum cu această pacientă. "Cei mai mulți adolescenți sunt rebeli, ea de ce ar fi fost o excepție?!" Se hotărî să îi ignore sinceritatea crudă și perturbatoare. Era mai bine așa.

-Luați loc, Miss Lauren! o invită doctorul pe un ton autoritar.

Fata se așează numaidecât. Într-un interval de două-trei secunde, în mod imprevizibil, demonstrația insolentă de tembelism se dizolvă subit. Dintr-odată Miss Lauren începu să plângă.

-Nu-nțelegeți?! Nu vreau să mai trăiesc! Nu vreau, nu pot! se lamentă ea.

Medicul încercă să-i explice natura stării psihice prin care trecea, făcând uz de termeni academici.

-Te simți responsabilă de moartea prietenelor tale și a celor doi bărbați? Trebuie să știi că tot ceea ce simți este normal. Stresul posttraumatic poate genera tendințe de sinucidere.

Criza ei de plâns cu suspine se rupse brusc. Un râs nervos, isteric o cuprinse.

Indulgent, doctorul o aștepta să se liniștească. Îi întinse un pachet de șervețele Kleenex.

-Hei, doctore, chiar aveți umor, îi răspunse fata tăios, cu nemascată impertinență. Sunt morți. M-o-r-ț-i, rosti ea cuvântul pe litere. Remușcările mele nu-i pot aduce înapoi. E vorba despre mine, eu... **eu!** Ce fac eu? Cum pot trece prin viața asta perfidă cu un singur sân? Sunt mutilată pentru totdeauna... sunt un monstru! țipă ea. Aveți o pilulă pentru asta, doctore?

"Da, ești un monstru într-adevăr", o aprobă tacit Mr. Evans. "Un monstru încântător, tulburător", reflectă el, îndrăznind să o privească încă o dată în ochii alungiți și verzi.

Versuri din melodia celebrei cântărețe Kim Carnes, *Bette Davis Eyes*, îi reveniră involuntar în minte: "She's a spy, she's got Bette Davis eyes..." Vru să împingă cântecul deoparte, dar creierul său se încăpățână să-l cânte *on mute*, obsedant... "E un monstru", concluzionează doctorul.

Ca din senin, simți o nevoie stringentă asaltându-l, o dorință pătimasă de a sădi o sămânță minusculă de bunătate în fata aceasta. "Teoretic, ar trebui să lucreze", își spuse Mr. Evans cu oarecare reluctanță, identificând doar o sclipire slabă de speranță. Un gând încurajator răsări optimist să-i stimuleze ideea, alimentându-i acea credință firavă că încă ar mai fi ceva resurse pozitive, demne de exploatat în Miss Lauren. "Haide, Andrew, o faci de-atâta amar de vreme cu tine însuși! Dacă lucrează în cazul tău, de ce n-ar lucra și-ntr-al ei? Ai experiență destulă. *Come on doc, give it a try!*"

Când vorbi din nou, glasul lui sună profesional, detașat, dar foarte convingător. Și totuși... în adâncul ființei sale, el intui că nimic bun nu putea ieși nici din asta. O fire fundamental optimistă, doctorul Andrew Evans fu uimit de pesimismul crud care pusese stăpânire pe sine, ca o criză acută a unei maladii considerată demult vindecată. Gânduri morbide continuară să-i tortureze voința în timp ce vorbea.

-Miss Lauren, ai auzit vreodată de Amazoane? o întrebă el calm, cu răbdarea dobândită în ani și ani de practică medicală.

Miss Lauren nu răspunse. Psihiatrul nu simți nicio îndoială că fata habar n-avea de Amazoane. "A fost prea ocupată cu droguri, beții, bărbați și petreceri", cugetă el malițios.

-Istoria le plasează în antichitate, o civilizație în exclusivitate formată din femei luptătoare, deosebit de curajoase. Unii istorici ar fi de părere că ele ar fi trăit pe teritoriul actualei Ucraina.

Încă ușor nesigur de sine, doctorul se foi în scaun. Execută o nouă tentativă în scopul de a o atrage și pe fată în dialog.

-Ai fost vreodată în Ucraina, Miss Lauren?

Fata negă doar cu o mișcare scurtă a capului.

-Nu, sigur că nu, continuă el. Acela e locul unde poți întâlni cele mai frumoase femei din lume, blonde, înalte, superbe... Mult-râvnitele "rusoaice", după care se dau în vânt bărbații de pretutindeni.

"Inclusiv mediocrul de Sean!" adăugă doctorul Evans doar pentru sine, scârbit din nou de acțiunile fratelui său. Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns că se făcuse dentist și scotea brânza dintre dinții pacienților – o meserie detestabilă în opinia lui Andrew – acum Sean se aventurase într-o afacere matrimonială, de care se folosea ca să infesteze Anglia cu rusoaice tinere, averse de bani și poziție socială. "Vampe ahtiate să urce rapid și ușor pe scara socială, oferind sex! Atât și nimic mai mult!"

Ghimpele negru al vinovăției îi zgârie din nou conștiința. Andrew Evans nu-și putea iubi fratele, deși știa că acesta îl idolatriza. Remarcase că Sean făcea eforturi să-l imite, dar urmările erau dezastruoase. "Încearcă, bietul de el, dar nu poate. Se confruntă cu eșec după eșec... Nu posedă intelectul necesar pentru a mă copia". În opinia sa, Sean era un tip slab, corupt, nereserios și un ignorant în materie de artă. "Pentru numele lui Dumnezeu, avem același sânge!" își reproșă psihiatrul, revoltat de propriile simțiri. Voia să-l iubească pe Sean, voia asta din adâncul sufletului, dar nu putea. În schimb, era capabil să se prefacă excepțional de bine și asta se dovedise a fi de-ajuns până în prezent.

Reveni urgent la conversația sa cu Miss Lauren. Abordă problema chiar cu mai mult elan, parcă dorind să recupereze cele câteva momente de rătăcire personală.

-Conștiente de inferioritatea lor fizică într-o confruntare corp la corp, Amazoanele își aleg ca

principală armă de luptă arcul cu săgeți. Legenda spune că, de cele mai multe ori, aceste femei luptătoare își tăiau sânul stâng ca să excludă limitarea fizică și să poată trage cât mai bine cu arcul.

Cuvintele sale avură un efect imediat. Ca prin farmec, fața fetei se însenină. Fericit să-i fi captat - în sfârșit! – interesul, doctorul merse mai departe cu lecția sa de istorie antică:

-În această societate exclusiv matriarhală, bărbații erau acceptați numai ca sclavi și ca instrumente de perpetuare a speciei. Ei n-aveau niciun cuvânt de spus, părerea lor nu conta...

-Doctor Evans, îl întrerupse subit fata, arborând un surâs misterios, nu mă mai interesează bărbații...

Mărturisirea voluntară a fetei îl făcu să tresară. Pentru o fracțiune de secundă, o umbră de confuzie îi răvăși fața. Apoi rămase privind-o fix, ca trăsnet.

-Părerea lor, continuă ea cu nonșalanță, cu atât mai puțin...

Se ridică și îi întinse mâna.

-De fapt, consultația a luat sfârșit. O oră, atât și nici o secundă în plus, adăugă ea, privind către ceasul mare, de pe peretele din stânga al biroului, care arăta ora exactă.

Sub ceas, un tablou pictat în ulei înfățișa două fete de zece-doisprezece ani jucându-se cu o minge. O pală indiscretă de vânt le umfla și ridica rochiile scurte și crețe, expunându-le chiloțeei cu volane și dantele.

-Vă promit că voi reveni, doctore, declară solemn Miss Lauren. Povestea Amazoanelor este deosebit de interesantă.

Încercând un sentiment ciudat de influență masochistă, doctorul îndrăzni să spere că fata își va ține cuvântul. Fu aproape sigur că ea va reveni.

Profesionalismul său trebuia să se afirme - ca în toate cazurile de până acum. Doctorul Evans era renumit pentru succesul său.

Miss Lauren păși spre ieșire cu eleganța unui model experimentat. Se opri în fața ușii închise, dar rămase cu spatele la el. Balansându-și greutatea corpului pe un singur picior cu farmecul unei balerine, ea se înclină spre stânga și examinează cu atenție un alt tablou, atârnat deasupra unei veioze înalte. Fata îl pipăi cu finețe, doar cu vârfurile degetelor. Avea aceeași temă cu cel de mai înainte – fete jucându-se, de data asta pe malul unui lac. Ambele tablouri păreau a fi opera aceluiași pictor, variațiuni pe aceeași temă.

-Vă plac copiii, doctor Evans? Întrebă ea cu subînțeles, răsucindu-se cu grație să-l privească în față, fără grabă, ca-ntr-o scenă filmată cu încetinitorul.

Doctorul nu-și ridică ochii din dosarul în care făcea însemnări. Dar fata observă că se opri din scris iar mâna îi tremura vizibil. Urmă o tăcere apăsătoare. În momentul acela, ea realizează că îl ghicise. Surprinzător, și el realizează asta!

-La revedere, Miss Lauren! rosti el cu răceală, în timp ce ea deschidea ușa și pleca.

După doar câteva secunde, psihiatrul își chemă secretara. Se strădui să-și stăpânească furia.

-Miss Johns! țipă el. Cine a pus aceste tablouri pe pereți?

-Surpriză, Mr. Evans! ciripi veselă femeia. Sunt cadou de la fratele dumneavoastră. El a insistat să le expun de ziua dumneavoastră. Le-am pus pe pereți de ieri după pauza de prânz, dar dumneavoastră n-ați mai revenit în birou.

-Dă-le jos imediat! Trimite-i-le înapoi lui Sean cu nota asta...

Secretara aruncă o otheadă fugară peste nota scrisă în grabă chiar în prezența ei și roși violent până în vârful urechilor ei clăpăuge. Se retrase apoi în tăcere.

O săptămână mai târziu, când Miss Lauren nu se prezentă să-și onoreze programarea, Mr. Evans experimentă pripit un sentiment de ușurare, un moment de incontestabilă fericire. Dezamăgirea din glasul asistentei sale, care-l anunța deprimată că fata fugise din sanatoriu și nu părea de găsit nicăieri, nu-l impresionă câtuși de puțin. De fapt, Andrew se simțea eliberat. Era ca și cum ar fi avut o scurtă întrevvedere cu diavolul, dar spre marea sa uimire, suprema creatură a infernului se răzgândise pe neașteptate și Andrew Evans fusese abandonat, cruțat.

Aparent, fericirea nu-i fu de durată. Chiar a doua zi, bătrâna care-i făcea curat în casă îl găsi fără

suflare, zăcând pe podeaua din bucătărie. Ulterior, în urma autopsiei, cauza morții sale fu atribuită unei combinații fatale de alcool și somnifere. Familia sa fu șocată la auzul veștii. Bătrânii săi părinți negară cu vehemență faptul că Mr. Evans ar fi avut vreodată probleme cu somnul.

-Nu atât de grave încât să apeleze la medicamente, insistară ei, deși nu-și mai văzuseră fiii de ani și ani.

Dar în lipsa altor probe concrete care să ateste contrariul, moartea sa fu catalogată scurt ca *sinucidere accidentală*.

Poliția primi un singur telefon anonim cu privire la acest caz misterios. Persoana care sunase susținea că o văzuse pe Miss Lauren intrând și părăsind locuința doctorului în seara respectivă. Totuși, la ora precizată, la care Miss Lauren ar fi părăsit casa victimei, se concluzionase că doctorul Evans fusese în viață și nici măcar intoxicat mortal încă. Potrivit raportului medicului legist, moartea lui avusese loc câteva ore mai târziu. Mai mult, detectivul care se ocupa de caz concluzionează că fata, cu tot trecutul ei zbuciumat, n-ar fi avut niciun motiv să-și omoare medicul psihiatru cu care se întâlnise o singură dată în viață, pentru doar o oră.

CAPITOLUL 1

Woodside, Zona Golfului San Francisco, vara lui 1996

Dimineața se strecura senină și voioasă prin fereasta larg deschisă. Vivien căscă larg, clipi de câteva ori și apoi eliberă din strânsoare ursulețul ei roz de pluș, cu care dormea în brațe întotdeauna. Cu ochii cârpiți de somn încă, sări numaidecât din pat și se așeză în genunchi, cu coatele sprijinite pe marginea patului și palmele lipite cu pioșenie în sfântă rugăciune. Cuvintele bunicii îi răsunară în minte cu o forță convingătoare, care brusc îi umplu inimioara de speranță și îi alungă somnolența matinală:

-Dacă te rogi de-ajuns de tare și de sincer, Dumnezeu îți va auzi glasul și îți va îndeplini orice dorință. Doar trebuie să ai încredere în puterea Lui și El te va ajuta fără îndoială, o sfătuisese bunica.

"Bunica știe așa de multe lucruri! Ea coace prăjiturile cele mai gustoase și spune poveștile cele mai frumoase. E așa de înțeleaptă și de deșteaptă buni Carol!" gândi Vivien, concentrându-se să-și formuleze rugăciunea.

-Dragă Doamne Dumnezeule, începu ea cu ardoare, te rog, te implor, nu-l lăsa pe Tee să se căsătorească azi cu Nadine! Te rog, te rog, ceru ea cu stăruință. Nadine nu-l merită pe Tee. Eu îl merit. Și Tu știi asta, pentru că Tu știi totul. Așa că, te rog, te rog, nu-l lăsa să se căsătorească azi cu ea!

Ușa dormitorului se deschise pe neașteptate și doamna Alison Hopkins apără în prag.

-Bună dimineața, albăstrică! De ce stai jos pe podea, scumpa mea?

Femeia intră în cameră și așeză pe fotoliul de lângă pat, cu remarcabilă meticulozitate, rochia, pantofii, ciorapii și florile pentru păr ale fetei. Apoi Alison se aplecă și își luă fiica în brațe, netezindu-i cu drag buclele de un șaten închis, aproape negru. Vivien își așeză căpușorul pe pieptul mamei sale.

-Ai dormit bine azi noapte, fetița mea scumpă și dulce?

Mămica ei o îmbrățișă cu dragoste și o alintă cu săruturi mici pe cap și pe obrăjori. Vivien mai trimise o dată în grabă rugămintea sa aprinsă către Bunul Dumnezeu, apoi răspunse la întrebarea mamei sale:

-Da, mami. Am dormit ca un îngerăș!

-Exact așa ai să arăți astăzi la nunta lui Tim cu Nadine. Nu-i așa că Nadine a fost foarte drăguță că te-a ales pe tine să-i fii *flower-girl*? Tu vei merge în fața ei și îi vei presăra petale de trandafiri în cale.

-Mademoiselle Lili i-a spus s-o facă.

-Mademoiselle Lili doar i-a sugerat, o corectă mama sa.

Câteva ore mai târziu, Vivien cobora scările de marmură albă, ținându-se cu grijă exagerată de balustrada alunecoasă. Se opri în antreu și se admiră fericită în gigantica oglindă care acoperea peretele ușii de la intrare. Îmbrăcată toată în alb, arăta ca o mică zână din povești. Doar florile din păr erau de un bleu deschis și se asortau perfect cu ochii ei mari și albaștri.

Se strecură afară din casă cu abilitatea unui șoricel, fără ca nimeni să o simtă ieșind. Păși pe vârfuri, încetișor, pe aleea cu cireși sălbatici, până ajunse la foișor. Apoi, fără nici cea mai mică ezitare, o coti la stânga și țâșni ca din pușcă spre casa cu pitici, unde locuia profesoara ei de pian și limba franceză, Mademoiselle Lili.

Vivien o plăcea pe Mademoiselle Lili enorm, pentru că era frumoasă și elegantă și pentru că o lăsa să se probeze cu pantofii și sandalele ei cu toc înalt, de câte ori fetița avea chef. Mai mult, o lună în urmă, profesoara ei sofisticată și drăguță o lăsase să-i testeze toate parfumurile, în timp ce ea vorbise la telefon cu un iubit, căruia îi spunea mereu "iubire scumpă". Femeia îl păcălise că are pozele lui pe pian și pe măsuța sa de cosmetice.

"Șmecheră Mademoiselle Lili!" își zise Vivien cu admirație, gândind că ea însăși nu va fi capabilă niciodată să mintă pe cineva cu atâta îndrăzneală.

Pe pian și pe măsuța sa de cosmetice, femeia expusese poze sexy cu Nadine, eleva ei favorită. Le avea și acum acolo! Și nu-i era teamă că-i va crește nasul ca lui Pinochio, sau că s-ar putea trezi cu iubitul ei în vizită pe neașteptate și ar prinde-o cu minciuna.

"Totul din cauza acestei Nadine!" Vivien era geloasă pe Nadine. Iar acum Nadine i-l lua și pe Tee. Tee era prințul ei din povești, cavalerul ei în armură albă, strălucitoare. "Bunul Dumnezeu știe! Tee e al meu!"

Patru ani în urmă, când Vivien doar împlinise patru ani, Tee îi salvase viața. Killer, monstruosul câine de rasă Pit Bull al vecinilor, o încolțise în tufele de levănțică și ar fi rupt-o în bucăți dacă Tee n-ar fi intervenit urgent. Tânărul o ridicase pe umerii lui lați, fără să-i pese că-și distruge ținuta impecabilă pentru Balul Majorilor. Tee se luptase cu atâta curaj și vitejie cu dulăul dezlănțuit - ca Făt-Frumos cu zmeul fioros - și devenise eroul ei pentru totdeauna.

Vivien se furișă prin gardul rupt din spate, invadat de iederă, pe care prietenul domnișoarei Lili, Mr. Logan, nu se grăbea să-l repare. Bărbatul era prea ocupat cu sculpturile sale.

-Arta e o bestie lacomă. Absoarbe, sugă energia artistului, până când nu mai rămâne nimic pentru treburi mărunte, neimportante, spunea Mademoiselle Lili adesea în apărarea lui Mr. Logan.

"Mademoiselle Lili e întotdeauna așa de drăguță!"